

SZENTIRMAI MÁRIA

Egy kirándulás emlékére

Miért is akarnád tudni,
mikor csúszik meg lábad a nedves leveleken.
Nézel felfelé, bámulod a fagyöngyöt,
a pirosló csipkebogyót, az alvó fákat.
Köszönsz, ahogy illik, s ők visszabólintanak.
Nem szeretnéd, hogy azt gondolják rólad,
ártatlan szépségük vámpírja vagy.
Csak álljanak itt a téli fagyban
érkezésedre várva,
dideregve, sötét, csupasz ágaikkal.
Minden hirtelen mozdulat kizárt.
Évgyűrűikkel ölelnek,
onnan fakad a meleg forrás,
s folyik mészköves barlangjaidba,
melyekről magad sem tudtál.

Utazó

Egy utazó csakis ablak mellé ül.
Rohan fákkal, felhővel, ettől alszik el.
Álmában könyörög, csak ne ébredjek fel,
tartson az út tovább,
körbe-körbe fusson,
ahogy a játékvonatok.
Egy utazó úgy néz ki az ablakon,
mint aki látni tanul. Magában beszél,
új nevet ad az elsuhanó tárgyaknak.
Sóhaja ima, s hogy lesz végállomás,
nem hiszi el,
mert a megérkezés tátogó hiányjel,
hegyes csúcsa kifent kés, hideg üreg.
Vacogsz, nincsenek szavak,
miből kerted építsed,
nincs reggel, hogy végigjárd, kigyomláld.
Csukd be szemed, hullj, mint hópihe,
madártoll, könnyedén lebegve.
Kerted bízd gyermekeidre.

Szentirmai Mária

Komáromban születtem 1953-ban. Győrben 2000 óta élünk férjemmel. Lányom, fiam, unokám Pesten él. Egy időben gyűjtöttem a diplomákat: magyar–orosz tanárit, orosz tanárit az ELTE-n, újságíró a Bálint György felsőfokún. Voltam tanár, főszerkesztő a komáromi helyi televíziónál, a tatabányai főiskolán karrier-irodavezető. Három önálló verseskötetemet jelent meg eddig és egy novellás. Őrzöm a Duna, fák, templomok, lovak és persze a családom.

Minden találkozás egy regény lehetne

*Juan Gabriel Vásquez: A regény mondja el, hogy kik vagyunk.
A regények erkölcsi szondák.*

Hány regényt kellene írnom,
hogy megismerjem a szembejövőt,
vagy azt, akivel valaha kezét fogtam.
Leginkább azt a regényt írnám meg,
aminek két főszereplője lenne.
Az egyik az orvos, aki operált,
s csak utólag tudtam meg,
hogy a TOP 100 közé tartozik. Nahát!
A másik ott állt pincéje előtt,
s ha nem kérdezőnk rá, van-e eladó bora,
nem lenne meg a másik főszereplőm.
Kóstolgatás közben a sűrűjébe csapott,
s úgy omlott ránk a hétköznapi történelem,
mint súlyos kereszt.
Nagy gazdaság, tehén, ló, földek,
háború, két rendszerváltás.
Milyen lenne az orvos és a nyolcvan fölötti öreg találkozása?
Melyik bor ízlene a sebésznek. Az idei, még friss fehér,
vagy az Otello, amiből amúgy tilos bort készíteni.
Rádöbbenne-e az orvos,
hogy kórházi osztályának mütője,
minden egyes túje, kötszere,
de még titulusai is valahogy
összefüggenek az öreg életével,
mint ahogy egy jól megírt regény
szálai végül összefutnak.

